

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: L. Č.
zastoupen advokátem Mgr. René Gemmelem
sídlem K. Sliwky 126/18, 733 01 Karviná - Fryštát
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2022 č. j. MSK 21256/2022, sp. zn. DSH/3713/2022/Zaj, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 1. 2022, č. j. MMFM 11527/2022, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku spáchaného na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci minimálně o 20 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 22. 4. 2021 se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku specifikovaného v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dne 22. 4. 2021 v 15:45 hodin, na silnici III/4733 v obci Pazderna, ve směru jízdy do Dobré, měl žalobce řídit motorové vozidlo BMW X5, registrační značky X, rychlostí 73 km/h, po odečtení odchylky 70 km/h.
3. K oznámení je mj. přiložen výstup z rychloměru č. 000812, evidenční karta řidiče/žalobce a úřední záznam obsahující popis přestupku.
4. Ve spise dále figuruje ověřovací list č. 8012-OL-70293-20 silničního laserového rychloměru LaserCam4 ze dne 10. 7. 2020 s platností do 9. 7. 2021 a osvědčení č. 57 ze dne 8. 11. 2017, jež opravňuje B. K. k ovládání měřiče rychlosti LaserCam4.
5. Dne 13. 10. 2021 proběhlo ústní jednání před správním orgánem prvního stupně, ke kterému se žalobce osobně nedostavil; přítomný byl jeho zmocněnec, jenž namítl absenci zavinění, nepřesné měření rychlosti, nedostatek řádného osvědčení pro zasahujícího policistu, neprokázání nalepení čtyř úředních značek na měřidlo a požadoval upřesnění toleranční chyby měření.
6. Dne 11. 11. 2021 Policie České republiky sdělila správnímu orgánu prvního stupně k jeho žádosti, že osvědčení č. 57 ve spisové dokumentaci je barevnou fotokopií proškoleného policisty pořízenou z originálu a v příloze zaslala i jeho ověřenou fotokopii. Dále upřesnila, že „měřidlo bylo opatřeno úředními značkami, jak je uvedeno v ověřovacím listu dne uvedeném na něm, k tomuto není pořizována fotodokumentace měřidla“.
7. Správní orgán prvního stupně dne 19. 11. 2021 předvolal žalobce k ústnímu jednání. Přípisem ze dne 22. 11. 2021 zmocněnec žalobce navrhnul výslech B. K., neboť dle něj převládají pochybnosti ohledně osvědčení, navrhl též předložení měřidla samotného či alespoň jeho fotodokumentaci. K ústnímu jednání dne 30. 11. 2021 se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.
8. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2022 správní orgán prvního stupně žalobce uznal vinným z přestupku dle oznámení ze dne 22. 4. 2021, přičemž svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

9. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce odvolání ze dne 2. 2. 2022, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, v níž opakuje odvolací námitky.
11. Změřenou rychlost nemá za validní, jelikož nebylo prokázáno, že by měření bylo provedeno řádně schváleným měřidlem. Užití měřidlo lze dle žalobce považovat za řádně schválené jen tehdy, je-li k měřidlu vystaven ze strany Českého metrologického institut ověřovací list a současně nalepeny čtyři úřední značky. V souzené věci dle žalobce nebylo doloženo nalepení úředních značek v souladu s daným certifikátem, přičemž pouze při kumulativním splnění obou podmínek, tedy vystavení ověřovacího listu a nalepení čtyř úředních značek v souladu s certifikátem, je možné považovat měřidlo za ověřené. Písemné potvrzení policie o nalepení úředních značek je nedostatečné a neverifikovatelné. Pokud již nelze měřidlo ohledat, ani doložit jeho fotografie, pak minimálně mělo v řízení dojít na výsledky policistů, kteří vylepení úředních značek tvrdí. Absence jejich výsledku je neúplným dokazováním.
12. Dle žalobce dále nebylo doloženo, že by policista B. K. byl osobou oprávněnou provádět měření. Nebylo rovněž prokázáno, že by měření bylo prováděno v souladu s návodem k měřidlu. Návod k měření daným měřidlem nebyl vyžádán, B. K. nebyl v řízení vyslechnut a nebylo doloženo řádné osvědčení o jeho proškolení.
13. Žalobce s poukazem na zcela hraniční výsledek měření po odečtu přípustné odchylky požaduje zpřesnit výsledek měření a maximální možnou odchylku dotazem na Český metrologický institut, s jakou přesností měřidlo měří a zda lze zcela vyloučit, že by skutečná rychlost mohla být nižší než 70 km/h.
14. Konečně žalobce vznáší absenci subjektivní stránky ve vztahu k dané právní kvalifikaci. Připustil překročení rychlosti, avšak nikoliv o 20 km/h a více. Dle jeho ukazatele ve vozidle rychlost nikdy o 20 km/h či více nepřekročil. Žalobce je přesvědčen, že pokud správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o naplnění zavinění ve formě pouhé nevědomé nedbalosti, pak odvolací orgán nemůže naplněnou formu zavinění zpřísnit na vědomou nedbalost. Nelze akceptovat, aby správní orgán otázku formy zavinění uzavřel tak, že se přiklání k vědomé nedbalosti. Bez kategorického stanovení formy zavinění nemůže rozhodnutí obstát, protože forma zavinění je nezbytnou součástí právního posouzení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 18. 7. 2022 popíral oprávněnost žalobních bodů.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
17. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.).
18. Soud rozhodl bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. **Žaloba není důvodná.**

V. 1. Ad „absence úředních značek na měřidle a měření v rozporu s návodem či neproškoleným policistou“

20. Krajský soud předně uvádí, že dle ustálené judikatury je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku (výstupu z měřidla) obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 124/2020 - 32).
21. Krajský ve světle v čase usazených judikatorních závěrů tak považuje sestavu oznámení přestupku ze dne 22. 4. 2021, úřední záznam z téhož dne s přiloženou fotografií (výstup z měřidla č. 000812) měřeného vozidla s údaji o provedeném měření, ověřovací list č. 8012-OL-70293-20 silničního laserového rychloměru a osvědčení č. 57 opravňující zasahujícího policistu B. K. k ovládání měřiče rychlosti za plně postačující důkazy o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně a žalovaného, že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu.
22. Krajský nepojal pochybnosti o tom, že jednoznačný výsledek měření rychlosti poskytnutý certifikovaným a ověřeným rychloměrem bez chybového hlášení, fakticky znamená bezvadné změření rychlosti vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Podobný závěr pramení i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013 - 60 ze dne 4. 12. 2013, resp. z rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43, v nichž je kladně hodnoceno odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu v tom, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“

23. Z uvedených soudních rozhodnutí tak plyne závěr, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou.
24. Vytyká-li žalobce správnímu orgánu nevyžádání si návodu k měření a nevyslechnutí zasahujícího policisty, tyto důkazy za výše uvedené situace považuje krajský za zcela nadbytečné. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise, a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat.
25. Žalobce rovněž namítá nedoložení nalepení čtyř úředních značek na dané měřidlo v souladu s ověřovacím listem; pakliže chybí úřední značky na měřidle, má za to, že je měřidlo neověřeno.
26. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že rychlost byla dne 22. 4. 2021 měřena schváleným silničním laserovým rychloměrem LaserCam4, k němuž byl dne 10. 7. 2020 vydán ověřovací list s platností jednoho roku. Z listu se podává, že ověření přístroje bylo realizováno vystavením daného listu a nalepením čtyř úředních značek na měřidlo. Rychlost měřil policista, který byl k této činnosti proškolen (k tomu viz níže), což je doloženo osvědčením č. 57, lze tedy předpokládat, že si platnost ověření měřidla a úřední značky ohlídal.
27. Krajský soud považuje danou žalobní námitku za tendenční. V projednávané věci nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce, respektive jeho zmocněnec, poprvé vznáší tvrzení o neprokázání nalepení čtyř úředních značek na měřidle až u ústního jednání konaného dne 13. 10. 2021, kde rovněž sdělil, že nepřesnost měření namítal již na místě samém. Dle krajského soudu tedy nic nebránilo žalobci v tom, aby se již na místě samém vyjádřil prostřednictvím dokumentu oznámení o přestupku a namítl, že úřední značky nejsou na měřidle přítomny. Ze spisu neplynou žádné překážky pro to, aby žalobce případnou absenci nalepených značek na rychloměru jakkoliv zadokumentoval pro případné pozdější doložení takového tvrzení.
28. Správní orgán prvního stupně v návaznosti na námitky žalobce ve správním řízení požádal Policii České republiky o vyjádření. Vedoucí oddělení přípisem ze dne 11. 11. 2021 sdělil, že „*měřidlo bylo opatřeno úředními značkami, jak je uvedeno v ověřovacím listu dne uvedeném na něm, k tomuto není pořizována fotodokumentace měřidla*“. Toto vyjádření považuje soud za dostatečné a přesvědčivé k rozptýlení pochybností o umístění úředních značek na měřidle v souladu s ověřovacím listem. Zdejší soud zcela chápe i to, že umístění úředních značek na měřidle není vyfotografováno a v každém jednotlivém případě zakládáno do spisu, přičemž zcela nad rámec uvádí, že se doposud ve své praxi nesetkal s tím, že by správní spisy obsahovaly fotografie úředních značek na měřidle.
29. Pakliže žalobce navrhoval ve správním řízení předložení měřidla samotného či jeho fotodokumentaci, považuje to krajský soud stejně jako správní orgán prvního stupně za bezpředmětné. Žalobce spáchal přestupek dne 22. 4. 2021, platnost ověření rychloměru skončila dne 9. 7. 2021, teprve dne 13. 10. 2021 zmocněnec žalobce namítá neprokázání umístění úředních značek na měřidle.

30. Pozdější ohledání rychloměru či jeho pozdější fotodokumentace by nemohlo přinést ničeho relevantního k prokázání jeho stavu v době měření, tj. konkrétně k umístění úředních značek v době spáchání přestupku, neboť tento stav by se plynutím času logicky mohl změnit, přičemž pravděpodobnost změny v daném případě je velká s ohledem na konec doby platnosti ověření rychloměru.
31. K obdobně vznesené námitce a její účelovosti se Nejvyšší správní soud v minulosti již také vyjádřil. V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, uvedl, že „v souladu s ověřovacím listem bylo ověření na rychloměru vyznačeno úředními značkami. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v době měření tyto úřední značky na rychloměru nebyly. V opačném případě by se jevílo jako logické, aby stěžovatel poukázal na vady rychloměru již ve chvíli, kdy mu byla rychlost změřena. (...) Požadavek na prokázání úředních značek stěžovatel vznesl až ve vyjádření ze dne 12. 8. 2016, tedy s více než tříměsíčním časovým odstupem od spáchání přestupku. Provedení důkazu ohledáním rychloměru s takovým časovým odstupem by ve vztahu ke stavu rychloměru v době měření prakticky postrádalo vypovídací hodnotu.“
32. Žalobce dále namítal, že nebylo řádně posouzeno, zda měření provedla oprávněná a proškolená osoba.
33. K tomu soud přestírá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018 – 41, a odkazuje na závěr z něj pramenící: „podle rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškoleni k užití měřicího zařízení, podstatné je, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. Tato pravidla dodržena byla, jinak by vůbec neproběhlo měření. Ze žádného právního předpisu neplyne policistům povinnost být proškoleni k ovládání měřicího zařízení. Tato povinnost vyplývá pouze z interních závazných pokynů policejního prezidenta, které slouží zejména k vnitřní organizaci a disciplíně v ozbrojeném sboru. Mají vliv pouze na subjekty nacházející se organizačně uvnitř Policie České republiky. Žádným způsobem se nedotýkají ostatních subjektů, tedy nemají žádné vnější účinky (rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015 – 52).“
34. V předmětné věci je ve správním spise založena kopie osvědčení č. 57 ze dne 8. 11. 2017, které opravňuje zasahujícího policistu B. K. k ovládání měřiče rychlosti LaserCam4. Následně k žádosti správního orgánu prvního stupně sdělila Policie České republiky, že osvědčení č. 57 je barevnou fotokopií proškoleného policisty dle jeho originálu, který je vydáván každému policistovi po proškolení certifikovaným školitelem. V příloze zaslala Policie České republiky ověřenou fotokopii tohoto osvědčení.
35. O pravosti či správnosti daného osvědčení nemá krajský soud důvod pochybovat, přičemž jeho náležitosti či forma nejsou jakkoliv předepsány.
36. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá za to, že měření rychlosti provedl proškolený policista a měření proběhlo řádně; v souzené věci nic nenasvědčuje opaku, protože není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškoleni k užití měřicího zařízení, podstatné naopak je, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti, což v souzené věci nebylo zpochybněno.
37. Právě vypořádávané žalobní námitky tedy byly shledány lichými.

V. 2. Ad „odchylka měření“

38. S ohledem na hraniční výsledek měření po odečtu přípustné odchylky žalobce požadoval zpřesnit výsledek a maximální možnou odchylku dotazem k Českému metrologickému institutu.
39. V souvislosti s touto námitkou krajský soud prvně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 As 322/2019, dle něhož platí, že „pokud jde o zohlednění odchylky naměřené rychlosti, silniční rychloměry, používané k měření rychlosti vozidel při kontrole dodržování pravidel silničního provozu Policií České republiky, jsou zařízeními, která podléhají povinnému ověřování a schválení typu podle příslušných právních předpisů. Tato skutečnost vyplývá z bodu 2.2.1 přílohy k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. 345/2002 Sb.“), vydané na základě § 3 odst. 3 ve spojení s § 27 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Samotné schvalování typu měřidla provádí v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii Český metrologický institut. Ten také stanoví, jaké jsou požadované metrologické a technické vlastnosti stanoveného měřidla (zde: silničního rychloměru), a to v opatření obecné povahy, přičemž zmocnění k jeho vydání je obsaženo v § 14 odst. 1 písm. j) zákona o metrologii. Výše zmíněným opatřením obecné povahy je aktuálně ve vztahu k silničním rychloměrům opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos, vydané dne 19. 5. 2010, s účinností od 3. 6. 2010. Bod 2.4.2 tohoto opatření obecné povahy stanoví, že největší dovolená chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu je ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Aby tedy mohl být určitý rychloměr schválen a ověřen, nesmí být chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu větší než 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka reflektuje skutečnost, že měření rychlosti může být ovlivněno působením různých fyzikálních jevů. Pakliže by konkrétní rychloměr měřil rychlost s odchylkou větší než 3 % při rychlosti nad 100 km/h, nebyl by schválen, a nebylo by tak možné jej k měření rychlosti vozidel vůbec používat. Schvalováním typů rychloměrů, jakož i jejich pravidelným ověřováním (které je u rychloměru platné vždy 1 rok, viz bod 2.2.1 přílohy k vyhlášce č. 345/2002 Sb.), je tak zajištěno, že jsou při kontrole dodržování pravidel silničního provozu používána pouze ta zařízení, která tuto nejvyšší dovolenou chybu nepřesahují. Jinak řečeno, používají se pouze ty rychloměry, které měří s přesností ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. V nyní projednávané věci je zřejmé, že použitý rychloměr typu RAMER 10 C, kterým byla stěžovateli naměřena rychlost 163 km/h (po odečtení odchylky 158 km/h), uvedené požadavky splňoval, neboť v době měření rychlosti byl schválen a ověřen (součástí správního spisu je platný ověřovací list rychloměru). Použitý rychloměr tedy měřil s přesností ± 3 km/h (resp. ± 3 % při hodnotě rychlosti nad 100 km/h), byl proto způsobilý k měření rychlosti vozidel v silničním provozu. Stěžovatel však v kasační stížnosti namítal, že odchylka 3 % měla být odečtena dvakrát, neboť jednou tak stanoví právní předpisy a jednou výrobce rychloměru. S touto argumentací stěžovatele nelze souhlasit. Odečítání odchylky 3 km/h, resp. 3 % z naměřené rychlosti vyplývá ze správní praxe potvrzené judikaturou správních soudů. Tato správní praxe je přitom důsledkem skutečnosti, že měření rychlosti může být ovlivněno různými fyzikálními jevy působícími při samotném měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Jelikož rychloměr nemusí

změřit rychlost měřeného vozidla s absolutní přesností, odečítá se z naměřené rychlosti odchylka 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Takto stanovená odchylka přitom představuje nejvyšší možnou chybu při provedeném měření, neboť každý rychloměr byl schválen a ověřen, že při měření rychlosti v silničním provozu neměří s chybou větší. Odečtení odchylky 3 km/h (3 %) je postup v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Odečtením této hodnoty je tak počítáno s minimální rychlostí, jakou se měřené vozidlo v okamžiku měření pohybovalo. Stanovuje se tedy nejnižší skutečná rychlost vozidla. Rozsah odchylky je přitom ve všech případech jednotný, není zjišťován v jednotlivých případech měření rychlosti, tj. není individualizován (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 6 As 42/2009 - 39). Jelikož odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na výstupu z rychloměru, odečítají ji při sankcionování přestupků samotní policisté, strážníci či správní orgány. To potvrzuje také doporučení ze dne 4. 8. 2006, které vydalo Ministerstvo dopravy pod značkou 89/2006 - 160 - LEG/1. “

40. Z bodu 2.5. opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos vyplývá, že největší dovolená chyba měření rychlosti při používání rychloměru v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti vyšší než 100 km/h. Jde tedy o odchylku, která musí být započítána v případě užití jakéhokoliv ověřeného rychloměru používaného v silničním provozu.
41. S námitkou žalobce ohledně upřesnění odchylky měření dotazem na Český metrologický institut se zdejší soud neztotožňuje. Z citovaného opatření obecné povahy a závěrů kasačního soudu vyplývá, že jsou přesně definovány maximální dovolené chyby měření rychlosti silničních rychloměrů v silničním provozu, a tyto činí ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 %. Jak již bylo uvedeno výše, důkaz o rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl pořízen měřidlem, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno.
42. Odchylka měření ve výši 3 km/h byla v posuzovaném případě odečtena ve prospěch žalobce, přičemž po započtení odchylky měření překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 20 km/h.
43. Krajský soud stejně jako žalovaný tak považuje za nadbytečné dotazovat se Českého metrologického institutu na upřesnění maximální odchylky, když odchylka měření je bez dalšího přesně stanovena na hodnotách ± 3 km/h.
44. Ani tato žalobní námitka proto neobstojí.

V. 3. Ad „forma zavinění“

45. Žalobce namítal absenci subjektivní stránky ve vztahu k dané právní kvalifikaci. Uvedl, že žalovaný nemůže na základě odvolání učinit pro žalobce méně příznivé závěry než správní orgán prvního stupně. Konkrétně, pokud správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o naplnění zavinění ve formě pouhé nevědomé nedbalosti, pak odvolací orgán nemůže naplněnou formu zavinění zpřísnit na vědomou nedbalost.
46. K otázce zavinění se Nejvyšší správní soud již hojně vyjadřoval. Za všechny lze odkázat například na jeho rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46, v němž poukázal na

skutečnost, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. též rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS).

47. Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý. Dle § 15 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) totiž platí obecné pravidlo, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce či její výměry.
48. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42, plyne, že *„jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní.“*
49. Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanovuje, zní totiž takto: *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.“*
50. Podle § 98 odst. 2 zákona o přestupcích odvolací správní orgán nemůže změnit výrok napadeného rozhodnutí o správním trestu nebo výrok o náhradě škody anebo výrok o vydání bezdůvodného obohacení v neprospěch obviněného.
51. U předmětného přestupku postačí zavinění z nedbalosti; není však rozhodné, zda se má jednat o nedbalost vědomou či nevědomou. Oba správní orgány došly k závěru, že se jedná o nedbalostní formu zavinění, přičemž správní orgán prvního stupně uvedl, že se jedná o nedbalost nevědomou a žalovaný o nedbalost vědomou.
52. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že byly naplněny podmínky pro zavinění ve formě vědomé nedbalosti, přičemž tento závěr žalovaného považuje soud za přezkoumatelný. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí použil formulaci *„spíše se přiklání k nedbalosti vědomé“*, což dle názoru soudu není neurčité či nesrozumitelné, protože z kontextu celého odůvodnění je zřejmé, že žalovaný konstatuje, že žalobce spáchal přestupek ve formě vědomé nedbalosti.

53. Za situace, kdy je bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci a žalobce ve správním řízení připustil překročení rychlosti, považuje krajský soud v případě spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti za dostatečné implicitní dovození zavinění ve formě minimálně vědomé nedbalosti. Tvrzení žalobce o absenci subjektivní stránky ve vztahu k dané právní kvalifikaci, tj. že v daném případě překračuje rychlostní limit, ale ne o 20 km/h či více, pak nemá oporu v platné právní úpravě ani v judikatuře správních soudů.
54. Jak vyplývá ze zákonné definice vědomé nedbalosti [§ 15 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích] postačí, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, což je v daném případě bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Z hlediska zavinění tak plně postačí, pokud žalobce věděl, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku pozemní komunikace, neboť i překročení rychlostního limitu o méně než 20 km/h porušuje nebo ohrožuje zájem hájený zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As124/2020 – 32).
55. Krajský soud se nemůže přiklonit k závěru žalobce, že žalovaný porušil zásadu zákazu *reformatio in peius*. Žalovaný nikterak nezměnil výši a druh sankce, tedy nezměnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v neprospěch stěžovatele. Žalobci byla uložena sankce - pokuta na samé spodní hranici zákonného rozmezí (2 500 Kč – 5 000 Kč), konkrétně ve výši 2 500 Kč, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výši uložené pokuty odůvodnil na str. 7 a žalovaný pak na str. 5 napadeného rozhodnutí. To že žalovaný změnil formu zavinění z nedbalosti nevědomé na nedbalost vědomou, nemělo vliv na udělenou pokutu žalobci. Žalovaný tedy nepostupoval v rozporu s § 98 odst. 2 zákona o přestupcích.
56. Tato skupina žalobních námitek tak není relevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud uzavírá, že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. V daném případě správní orgány hodnotily provedené důkazy v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním správními orgány zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání výše uvedeného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci nejméně o 20 km/h) žalobcem ve smyslu § 3 správního řádu.
58. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
59. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 30. ledna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně